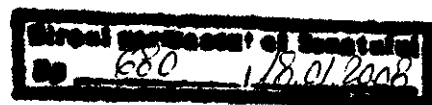
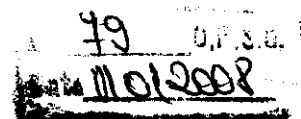
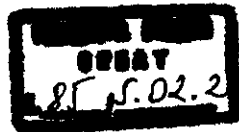

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție,
Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege pentru modificarea lit. f) a art. 41 din Legea zootehniei nr. 72/2002 și completarea art. 13 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006*, inițiată de 7 deputați din Grupurile parlamentare ale PNL, PSD și UDMR (Bp. 680/2007).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă își propune stabilirea unor reglementări care să vizeze *„eliminarea discriminării, a întăririi securității proprietății și a tuturor culturilor agricole”*, *„fluidizarea procedurilor de acordare a despăgubirilor”*.

Astfel art. 41 lit. f) din Legea zootehniei nr. 72/2002 va avea următorul cuprins: *„f) distrugerea culturilor agricole prin pășunat, cosit sau pe altă cale”*.

De asemenea, se propune completarea art. 13 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, prin introducerea a trei noi alineate cu următorul cuprins:

„(1¹) Gestionarii faunei de interes cinegetic, prevăzuți la art. 7, vor încheia o asigurare obligatorie pentru pagubele prevăzute la alin. (1).

(1²) O copie după asigurare va fi prezentată administratorului înainte de încheierea contractului de gestionare, fiind o condiție obligatorie.

(1³) Asiguratul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund, față de terțe persoane care au suferit pagubele prevăzute la alin. (1)”.

II. Propuneri și observații

1. Considerăm că este necesară eliminarea textului propus pentru **art. I**, referitor la incriminarea ca infracțiune a acțiunii de distrugere a culturilor agricole, deoarece potrivit art. 107 din *Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, distrugerea și degradarea culturilor agricole constituie infracțiunea de distrugere și se pedepsește potrivit prevederilor art. 217 din *Codul penal, republicat, cu modificările și completările ulterioare*.

Prin urmare prevederile textului menționat ar duce, potrivit art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, la instituirea unor reglementări paralele.

Eventual pentru pagubele produse culturilor agricole ar putea fi instituită o răspundere contravențională.

2. Referitor la textul propus la **art. II**, precizăm următoarele:

a) *Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare*, stabilește în mod restrictiv, o singură varietate de asigurare obligatorie în conținutul art.4, și anume *răspunderea civilă pentru pagube cauzate prin accidente de autovehicule și tramvaie, în limitele teritoriale de acoperire*. Considerăm, că este necesară existența unei motivări în sensul derogării de la art. 4 din *Legea nr. 136/1995*;

b) În cazul asigurărilor obligatorii, la fel ca în cazul asigurărilor facultative, este necesară încheierea unui contract între asigurat și asigurător. Diferența dintre cele două forme de asigurare constă în faptul că, potrivit art. 2 din *Legea nr. 136/1995*, „în asigurarea facultativă raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de asigurare”, iar potrivit art. 3 din legea mai sus menționată „în asigurarea obligatorie raporturile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți sunt stabilite prin lege”. Menționăm în acest sens faptul că textul propus pentru **art. II** stabilește doar modalitatea de acordare a despăgubirilor, nefiind astfel reglementate drepturile și obligațiile părților în cazul încheierii contractului de asigurare obligatorie. Este necesară așadar motivarea derogării de la art. 3 din *Legea nr. 136/1995*.

De asemenea, în cazul susținerii celor menționate, remarcăm faptul că legea la care ne-am referit, reglementează, la Capitolul 4, în mod detaliat

autovehicule și tramvaie, în limitele teritoriale de acoperire, cuprinzând astfel în conținutul său reglementări privitoare la raporturile dintre asigurat și asigurător precum și reglementări privitoare la drepturile și obligațiile acestora;

c) Reglementând o modalitate de acordare a despăgubirilor prin intermediul încheierii de către gestionarii faunei de interes cinegetic a unui contract de asigurare obligatorie, textele propuse în cadrul art. II intră în contradicție cu prevederile art. 13 alin.(2) din Legea nr. 407/2006 potrivit căruia „*modalitatea de acordare a despăgubirilor se stabilește prin hotărâre a Guvernului în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi*”. Este necesară astfel punerea de acord a celor două texte.

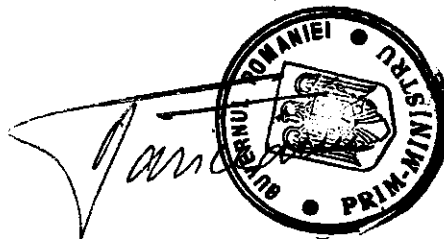
Totodată, menționăm faptul că asigurarea obligatorie de către gestionarii fondurilor de vânătoare împotriva pagubelor produse de exemplarele din speciile de faună cinegetică culturilor agricole, silvice și animalelor domestice a existat în proiectul Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006 dar a fost respinsă în timpul dezbaterilor din comisii.

Societățile de asigurări contactate de către reprezentanții Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru promovarea acestui tip de asigurări nu și-au manifestat interesul în acest scop.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Călin POPESCU – TĂRICEANU

Domnului senator **Nicolae VĂCĂROIU**

Președintele Senatului